

Hocabey'i nasıl bilirdim

■ Size 12 Eylül dönemine ait bir hatıramı anlatacağım. Bunu anlatmak ve bu yazıyı yazmak benim boynumun borcu. Çünkü Türkiye, "Hiçbir başarı cezasız kalmaz" şiarının, ispat edilmiş bir atasözü olduğunu kanıtlayan bir ülkedir. Hiç olmazsa ben buna aykırı konuşayım. »25

**Ertuğrul
ÖZKÖK**

HOCABEY'İ NASIL BİLİRDİNİZ

12

Eylül askeri döneminin en katı günleri. Üniversitelerde fırtınalar esiyor.

Solcu öğretim üyeleri her akşam evlerine "Yarın elime sarı bir zarf verirler mi" endişesi ile yaşıyor.

İşte ta o günlerde ben, **Bülent Ecevit**'in "Arayış" dergisinin kapısından giriyorum. Kimse beni çağırması, davet etmiş değil. Kendiliğimden gelip, "Ben de bu dergide çalışmak istiyorum" diyorum. **Bülent Ecevit**, "Memnun olurum" diyor.

Akşam evime geliyorum, **Tansu**'ya anlatıyorum.

"Çok iyi yapmışsın" diyor.

Oysa YÖK yıllarındayız.

1402 sayılı kanun kapıda.

Hacettepe Üniversitesi, Sosyal ve İdari Bilimler Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışıyorum.

Oradan aldığım maaştan başka tek kuruş gelirim yok.

Gülümün 8 yaşında, okula başlamış.

Ve ben işte böyle bir haleti ruhiye içinde Arayış'ta yazılar yazıyorum.

Toplantılara katılıyorum.

Arayış'ın kapısında bir resmi, bir sivil istihbarat arabası bekliyor.

★ ★ ★

Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nin dekanı **Prof. Emel Doğramacı**.

Ertuğrul ÖZKÖK

YÖK'ün muktendir kurucusu ve efsane başkanı **Prof. İhsan Doğramacı**'nın kız kardeşi.

Bu fakülteye bağlı İşletme Bölümü'nün başında ise bir başka kadın.

Prof. Gülay Coşkun.

Dışardan baksanız, 12 Eylül'ün kalıcı Beytepe üzerinde dolaşıyor dersiniz.

Böyle bir ortamda, böyle bir iklimde, siz olsanız ne beklersiniz?

O dekanın, o bölüm başkanının, yani o iki kadından ya birinin ya ikisinin birden sizi çağırıp, önce nazik bir biçimde uyarmasını...

Değil mi?

Sonra biraz daha sert, sonra da elinize sarı bir zarf.

1402 sayılı kanun orada.

Dönem 12 Eylül.

★ ★ ★

Değerli okurlarım, Bütün 12 Eylül dönemi boyunca Beytepe'de çalıştım.

Bu iki cesur kadın hoca, bana bir kere dahi uyarıda bulunmadı.

Dahası, **Prof. Emel Doğramacı**, evinde verdiği her davete beni de çağırıldı.

Adeta meydan okurcasına çağırıldı.

Geceleri saat 12'den sonra sokağa çıkma yasağı vardı.

Ben, dışarıda 12 Eylül'ü ta iliklerimde hissederek yaşıdım.

Ama bu iki kadın hoca, bana Beytepe'de 12 Eylül'ü hiç hissettirmediler.

Bu iki cesur kadını hayatım boyunca hiç unutmadım.

O dönemden unutmadığım bir şey daha var.

Solcu bir öğretim üyesi olarak Arayış'ta kendi imzayla yazılar yazıyordum.

Tek bir gazeteci beni gammazlamadı.

Bu mesleğin insanlarını o dönemde çok sevdim.

Kaderin cilvesine bakın ki; gammazlama denen o iğrenç insan karakteri,

Türkiye'nin "demokratikleşmeye", "normalleşmeye" gittiğinin iddia edildiği bugün yaşıdım.

★ ★ ★

"Hocabey", büyük bilim adamı, "homo faber", yapan adam, sıfırdan yapan adam **Prof. İhsan Doğramacı** işte böyle bir ailenin büyüğüdür.

"Bu ülkede başarı cezazsız kalmaz"

diyen, çatma atasözünün, çatma değil, sapına kadar bir Türk atasözü olduğunu ispatlayan insandır.

Çünkü yapmıştı, sıfırdan eserler inşa etmiştir ve başarılı her Türk gibi hayatı boyunca hakaret yemiştir.

Hocabey'i kaybettik.

Dünyayı, hep kendi kurduğu imajlardan, kendi yargılarından ibaret sayan despot Türk aydınının bize yanlış tanıttığı bir bilim insanını kaybettik.

Türkiye Cumhuriyeti'nin, heykeli dikilecek bir hocasını kaybettik.

Bir ömre, Hacettepe Üniversitesi, Beytepe Kampusu, Bilkent Üniversitesi, Meteksan, Tepe Holding ve daha nice eseri kazandıran bir homo faber'i, bir yapan insanı kaybettik.

Her yapan insan gibi, yerden yere vuruldu.

Hiç yılmadı, yapmaya devam etti.

★ ★ ★

Ben Büyük Hoca'yı hep takdir ettim. Şu yazar bunu yazmış, şu aydın bunu demiş, umurumda bile olmadı.

Onun ne yaptığına baktım.

Kardeşinin tavrına baktım.

Ve bugün arkasından işte bu duygularla "Güle güle hocam. Türkiye sana minnettardır" diyorum.

Onu nasıl bilirdiniz diye seslenen imama hançeremi çatlatırcasına haykırıyorum:

"İyi bilirdim, çok iyi bilirdim..."